

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 14

2. dubna 2017

Cena: 8 Kč

Rozsviňte s námi maják ve vršovickém divadle

Občanské sdružení Sukus ve spolupráci s německým Lahn Artists z Limburgu, centrem MANA, z. s., a náboženskou obcí naší církve Praha 10-Vršovice pořádá festival **ROZSVÍTIT MAJÁK**. Pomyslný maják rozsvítí v dubnu ve vršovické Maně renomovaní, ale i mladí, méně známí divadelní a výtvarní umělci z Čech, Německa a Francie.

Návštěvníci dostanou během tří festivalových večerů možnost poznat díky inscenaci celý prostor Vršovického divadla, ale i jedinečnou budovu našeho Husova sboru ze třicátých let minulého století v Moskevské ulici, kde našlo divadlo svůj „domov“. Stavbě dominující mohutná čtyřboká, téměř 26 m vysoká věž, dala název celému festivalovému projektu: ční do výše jako maják, jehož výstražné světlo varuje a láká na pevninu zároveň.

Festival proběhne v rámci projektu **Česko-německé kulturní jaro 2017** – kulturní iniciativy Velvyslanectví Spolkové republiky Německo v Praze, Goethe-Institutu v Praze a dalších institucí, ve spolupráci s Ministerstvem kultury a Ministerstvem zahraničních věcí ČR.

Na festival navážou výstavy, a to od

10. dubna expozice Vladimíra Murtina *Život v klášteře Altenberg*, od 10. května výstava Herberta Ristla – *Ticho* a od 5. června potom výstava Ute Deutzové a Vladimíra Kovaříka *UV fil(e)r?*

• **6. dubna v 19.30 hodin** – premiéra divadelní instalace „*Rozsvítit maják*“

• **7. dubna v 19.30 hodin** – 1. repríza „*Rozsvítit maják*“

• **8. dubna v 19.30 hodin** – repríza

• **10. dubna v 18 hodin** – vernisáž výstavy Vladimíra Murtina – *Život v klášteře Altenberg* (viz str. 3)

• **10. května v 18 hodin** – vernisáž výstavy Herberta Ristla – *Ticho*

• **5. června v 18 hodin** – vernisáž výstavy Ute Deutzové a Vladimíra Kovaříka – *UV fil(e)r?*

Festival se koná za podpory Česko-německého fondu budoucnosti.

Další informace na str. 3

Kardinál Miloslav Vlk při setkání br. patriarchy dr. Tomáše Butty s papežem Františkem u příležitosti Husova výročí 2015. Foto: L'Osservatore Romano

Vyjádření účasti při úmrtí kardinála Miloslava Vlka pražskému arcibiskupství

Se zármutkem jsme přijali zprávu o ukončení pozemského života pana kardinála Miloslava Vlka. Děkujeme za jeho celoživotní svědectví víry i za významný a trvalý přínos pro prohlubování ekleziologických vztahů. V Církvi československé husitské si připomínáme jeho vedení Husovské komise i jeho aktivní přitomnost na akcích během Husova 600. výročí v roce 2015.

Od roku 2010 se též pravidelně účastnil setkání mezináboženského dialogu „Společný hlas židů, křesťanů a muslimů“ na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy.

V modlitbě na něho myslíme s vděčnou úctou a s přáním Kristovy milosti a spočinutí ve věčné Boží lásce.

*Tomáš Butta, patriarcha Církve československé husitské
V Praze dne 18. března L. P. 2017*

Pomozte nám pomáhat

Ráda bych vás touto cestou seznámila s činností Domácího hospice ATHELAS v Písku. Jako jedno ze středisek Husitské diakonie jsme vstoupili do 3. roku práce a „doprovázení“ umírajících. Do dnešního dne jsme doprovodili 33 terminálně nemocných a pomohli v péči o ně více než stovce pečujícím. Pečování a pomoc se děje výhradně v domácím prostředí umírajících, vždy se snažíme přizpůsobit potřebám nemocných a pečující rodiny, ne naopak.

Hospicová práce je prací celého multidisciplinárního týmu, kde má každý svou úlohu. Naší snahou je „ušít balíček pomoci na míru“ individuálně každé rodině a umírajícímu. Lékaři a zdravotní sestry posky-

tují péči zdravotní, která u terminálně nemocných zahrnuje hlavně zajištění tlumení bolesti, podporu při dušnosti a řešení jiných symptomů, které fázi umírání doprovázejí. Sociální pracovníci zajišťují odbornou sociální pomoc (nárok na sociální příspěvky atd.).

Pečovatelky u klientů pomáhají převážně s hygienou, stravou či aktivizací seniora v domácnosti. Závěr života je pro umírající i pečující zatěžkávací zkouškou kladoucí na všechny velké nároky. Proto do týmu patří také psycholog a duchovní.

Hospicová práce není jen o starání se o nemocné. Přednášíme na školách, tento rok např. probíhá cyklus přednášek ve spolupráci s Městskou knihovnou v Písku. Jsme zváni představovat domácí hospicovou péči seniorům či laické a odborné veřejnosti. Propagujeme respekt k životu a zachování důstojnosti i v intenzivní konečné fázi života. Odtabuizováme nepopulární témata, jako jsou smrt, umírání, bolest.

Situace domácích hospiců stále není v ČR dořešena. K úspěchům na poli domácí hospicové péče bezesporu patří rozjetí a pokračování pilotního programu VZP, jehož výsledky ukázaly, že domácí hospice jsou schopné zajistit důstojné umírání bez zbytečných bolestí výrazně levněji než mnohdy osamocené nákladné umírání v nemocnicích. Bohužel se ale

stále nepodařilo ukotvit domácí hospicovou péči v zákoně, proto zdravotní pojišťovny tuto péči umírajícím nehradí. Domácí hospice jsou tedy stále odkázány na finance z grantů, darů od soukromých a právnických osob. Zde bych chtěla velmi poděkovat Husitské diakonii, Plzeňské diecézi Církve československé

husitské a členům naší církve i z jiných diecézí, bez jejichž podpory bychom svou práci dělat nemohli. Adekvátní péče o terminálně nemocné se neobejde bez dávkovačů léků, kyslíkových přístrojů a samozřejmě bez většinou injekčních léků (tisícech bolest, opiátů aj). Tyto léky nejsou často plně hrazeny a nemocní je hradí sami. Na všechny tyto věci se snažíme hledat finance jinde a nezatěžovat často již tak nepříznivý roz-

počet rodin terminálně nemocných. Hospicová péče se netýká jen seniorů, v našem hospici nejmladším klientem byl muž ročník 1972. Naši sociální pracovníci potom u mladších umírajících řeší i záležitosti kolem hypoték, dětí atd. (k dispozici máme také dětského psychologa).

Sestry a bratři, prosím vás o modlitbu za umírající, jejich rodiny a blízké, za náš „husitský hospic“ a celý jeho tým lidí. **Milada Štojdlová**

Pomozte nám pomáhat

849 145 0001/5500

Za vašich 100 Kč můžeme nakoupit např. 10 ampulí Morphinu, a tišit tak bolest umírajících. Za vašich 200 Kč můžeme nakoupit např. krabici injekčních jehel a stříkaček na aplikaci léků. Možností, jak nám pomoci, je mnoho. Lze přispět přímo na konkrétní věc či lék nebo zasláním částky bez udání účelu. Zajímá vás, co právě aktuálně v hospici potřebujeme? Napište či zavolejte. Děkuji za vaši modlitbu a pomoc.

*Mgr. Milada Štojdlová, zdravotní sestra, předsedkyně střediskové rady hospice; tel.: 736 706 518
stojdlova@hospic-pisek.cz www.hospic-pisek.cz*

Za koho ma pokladáte vy...?

Každý z nás nepochybně pozná známý biblický příběh o Mojžišovi a jeho prvom stretnutí s Hospodinom, plápolajúcim v horiacom kre. Pri pasení stáda sa mu zjavil anjel Boží, aby k nemu prehovoril. Užasnutý a vydesený pastier sa ho spýtal: „*Aké je tvoje meno?*“ Boh neprezradil svoje meno, len neurčito odvetil: „*Ja som, ktorý som.*“ (porov.: Ex 3,1-14).

O niekoľko tisíc rokov neskôr sa Ježiš, zvaný Kristus, pýtal svojich učeníkov: „*Za koho ma pokladáte vy?*“ V konfrontácii s Mojžišovým zážitkom z egyptskej púšte sa zrazu karta obrátila. Tentokrát otázku o vlastnej identite kladie ten, ktorý v biblických predejinách prehovoril

z neuhasínajúceho plameňa a na zmätočnú odpoveď sa pre zmenu zmohli apoštoli: „*Si prorok, učiteľ, Syn Boží...*“ Boh sa v zásade pýta človeka, kým vlastne je. Prežíva snád' Boh „krízu osobnej identity“?

Čo majú spoločné tieto dve historicky tak vzdialené udalosti? Nielen istú dejovú paralelu, ale predovšetkým nadčasový paradox. **Ak chceme objektívne porozumieť našej osobnej viere v jej praktickej, užitočnej a realitickej rovine, tak musíme pripustiť, že nie je dôležité, ako sa skutočne odohrali epizódy zachované v Písmach, alebo či sa vôbec naozaj stali.** Naša myseľ by

Dokončení na str. 2

Za koho ma pokladáte vy...?

Dokončení ze str. 1
mala smerovať k inej otázke: Čo to pre nás znamená? Objektívna kritika osobnej viery nám otvára východisko k tomu, ako sa v duchu husitstva vyrovnat' s otázkami viery tak, aby sa nám nestala iracionálnou.

Mojžišov príbeh s najväčšou pravdepodobnosťou nevyopovedá o historicky reálnej scéne. Archeologické nálezy z egyptskej lokality El Amarny naznačujú trochu odlišnú verziu biblických správ. Z predmetných objavov vieme, že historicky prvé známe meno monoteistického božstva nepochádza z židovského prostredia, ale z „erec Micrajm“, zo zeme Egypta. Meno prvého zvrchovaného boha znelo Aton a centrum

jeho štátneho kultu sídlilo v hlavnom meste Achetaton, dnešnej El Amarne. Sigmund Freud zachádza ešte ďalej. V diele „*Muž Mojžiš a monoteistické náboženství*“ predstavil značne alternatívnu psychoanalytickú teóriu o príčinách vzniku monoteistického systému. Tvrdí, že Mojžiš mal egyptský pôvod a bol učeníkom heretického faraóna Achnatona, ktorý ho oboznámil s princípmi viery v jediného Boha. Koncept suverénneho Stvoriteľa prijal, aby ho následne aplikoval ako vhodný model pre neskoršie rozšírený judaizmus. Napriek nekonvenčnosti Freudových domnienok ich určite nemôžeme kategoricky zavrhnúť ako irelevantnú špekuláciu. Pozadie vzniku Starého zákona v sebe totiž

ukrýva prirodzený človečí pud sebazáchovy, reflektovaný primárnou nutnosťou prežitia. Kolektívna pamäť národa si vyžadovala podmanivú legendu, ktorá by do budúcnosti legitimovala jeho pôvod. Preto starovekí pisatelia vytvorili rozprávanie o hlase vychádzajúcom z horiaceho kra. Z vedeckého bádania sa tiež dozvedáme, že napríklad 104. žalm, ktorý tvorcovia Starého zákona prebrali a preznačili, prvý krát zaznel ako oslavný liturgický hymnus slnečného božstva v Atonovom chráme. Daný fakt tak nepriamo prispieva k opodstatnenosti Freudových argumentov. To však neznamená, že predmetná legenda o židovských prvopočiatkoch sa v ničom nezakladá na pravde. Dejiny Hospodinovo ľudu sa predsa začínajú v geograficky existujúcej zemi a ani dnes nie je problém v rozpálenej púšti natrafiť na horiaci ker. Zemepisné, kultúrne, religiózne a klimatické podmienky, v ktorých príslušníci hebrejského etnika žili, napomohli vzniku jedného z najinšpiratívnejších biblických príbehov. Neoceniteľná hodnota tohto ústne odovzdávaného dedičstva spočíva predovšetkým v skutočnosti, že zjavenie spásy už dávno presiahlo hranice judaizmu. Nemenej otázný je však i Kristov príbeh. Z historicko-literárnej kritiky starovekých textov vieme, že Nový zákon nesprostredkováva autentické očitie svedectvá o živote a výrokoch Ježiša Nazaretského. Zachytáva výhradne staršiu ústnu tradíciu raných cirkevných zborov, navyše podfarbenú dobovými zvykovými aspektami kultúrneho areálu, v ktorom boli formované najstaršie prejavy kresťanstva. V teologickom jazyku tak hovoríme, že Nový zákon je

svedectvom a slovom cirkvi. Dokonca sa v ňom stretávame s rozličnými mytologickými konštruktami vrcholnej antiky, ktoré si prví kresťania iba prepožičali a upravili pre účely vlastnej viery. Nasledovali tým príklad svojich židovských predchodcov. Podobne kresťania nie sú prvými vyznávačmi ukrižovaného Boha, ktorý po smrti zostúpil do podsvetia. Privrzcenci Orfeovho kultu vyznávali podobnú vieru už mnoho rokov pred vznikom kresťanstva. Antropológia a religionistika preferujú názor, že každé náboženstvo podlieha svojbytnému procesu akejsi religióznej evolúcie, v progrese ktorej nový nástupnícky kult preberá „štafetu“ po staršom. Novozrodená konfesia má pritom zákonite tendenciu plynúť a prirodzene nadviazať na niektoré charakteristické črty staršieho náboženského prejavu, ktoré v modifikovanej podobe prežívajú ďalej ako jeho aktualizované relikty. Z hľadiska kognitívneho formovania ľudskej mysle vo vzťahu k Bohu je preto veľmi zaujímavé sledovať genézu, počas ktorej človek postupne dozrieval. Od počiatočného chabého tušenia neurčitej „vyššej moci“ sme v tieni vekov dospeli až k zrelej viere v imanentného Boha. V duchu apoštolských listov smieme preto konštatovať, že toho, ktorého ľudstvo videlo najskôr akoby len v odraze zrkadla, dnes rozoznáva omnoho zreteľnejšie (2 Kr 3,18). Popredný husitský novozákonný biblista a pedagóg Husitskej teologickej fakulty, prof. ThDr. Zdeněk Sázava, vo svojom výklade Modlitby Pána hovoril, že „Boží jméno je Bůh sám ve svém zjevení.“ V orientálnom svete patrilo meno k podstate osobnosti, takže poznať

ho znamenalo poznať zároveň charakter jeho nositeľa. Príslušník starovekej kultúry veril, že v mene je utajená zvláštna sila a moc. Dala sa v ňom uchopiť podstata veci. V židovskej tradícii sa zase stretávame s fenoménom „posvätného kvadriliterizmu“, vzt'ahujúcim sa na Božie meno. Predmetný termín vyjadruje gramaticko-náboženské pravidlo, keď vlastné Božie meno smie byť zapisované, ale platí zákaz pre jeho vyslovovanie. V textoch Tóry a diele Biblia Hebraica Stuttgartensia ho nachádzame zaznačené tetragramom YehWáH, no spravidla býva čítané ako „Adonai“. Prvé biblické znenie tetragramu nájdeme v knihe Exodus, pričom jeho výklad pramení zo slovesa *hvh*, teda byť, stať sa, zostávať, s čím sa zhoduje aj vyššie citovaná pripomienka prof. Sázavu. Hospodin jednoducho je, existuje, zostáva. Božie meno vyjadruje Boha samotného, ktorý je transcendentný, neuchopiteľný a jestvujúci. Na stránkach Starého zákona opakovane nachádzame dotazy na Hospodinovo meno, keď sa v podobe poslov zjavoval človeku. Boh však vždy reagoval výlučne protioházkou: „*Prečo sa pýtaš na moje meno?*“ (Sd 13,18). **Nikdy človeku neodhalil svoju identitu skrze vlastné meno, práve naopak, zámerne zostáva bezmenný a najmä nemenný.** Ako veriaci kresťania si preto nekladme otázku, či existuje Boh alebo aké má meno. Orientujme sa praktickejšim smerom – existujeme my sami, kto sme, odkiaľ a kam smerujeme? Práve tieto otázky nás nakoniec i tak vždy dovedú k viere v nemenného Boha či aspoň k uvažovaniu nad možnosťou jeho bytia. **Milan Benčurik**

Vyšla kniha o „zapomenutém království“

Na knihkupeckých pultech se objevila kniha z oboru biblické archeologie pojednávající o severním království Izraele. Kniha se jmenuje „Zapomenuté království. Archeologie a dějiny severního Izraele“ a autorem je izraelský archeolog I. Finkelstein, který knihu nedávno na Evangelické teologické fakultě osobně představil.

Jak víme z biblických hodin, roku 587 před našim letopočtem bylo Samaří dobytá Asyrskou říší, a to je klíčový moment pro celé starozákonné dějiny. Tehdy se začala konstituovat Bible v té podobě, jak ji známe dnes. Do té doby se tradovaly jen některé texty, a je otázka, nakolik to bylo písemně anebo jenom ústně. Porážka části vyvoleného lidu byla interpretována jako trest za špatné chování a byla podnětem, jak dát věci do pořádku, čehož důsledkem bylo i uspořádání posvátných spisů Bible.

Politické, a potažmo i teologické tradice byly na severu trochu jiné, a Bible odpovídá spíše té jižní variantě, i když byly do ní začleněny i některé severní texty. Důvod toho byl opět politický: v jižním království se octli mnozí uprchlíci ze severu, a byla snaha je integrovat do místní společnosti. Severní tradici odpovídá z našich starozákonních textů například jákubovský cyklus z Geneze, pozitivní tradice o Saulovi, anebo negativní tradice o Davidovi.

Při četbě takovýchto knih si člověk uvědomí, jak bylo biblické poselství určeno do jiné doby a mentality, a jak nemůžeme Bibli pokládat za pouhý soubor pouček. Že je to svědectví. Svědectví o Bohu, který je dnes stejný jako tenkrát, jen mluví do zcela odlišné historické situace.

Pavel Benda

Z kazatelského plánu

Pátá neděle postní

Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záłudným a podlým! Tys přece moje zástiita, Bože. ŽALM 43,1-2

První čtení: Ezechiel 37,12-14

Tužby postní:

2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, daruj nám svou milost, ať posloucháme tvá přikázání a toužíme po tvých zaslíbeních, abychom se v proměnách času drželi pravých radostí! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 8,8-11

Evangelium: Jan 11,1-45

Verš k obětování: Žalm 119,107

Verš k požehnání: Jan 11,26

Modlitba k požehnání:

Bože, Vykupiteli, svou ustavičnou pomocí ochraňuj nás, které jsi obcerstvil svatými dary chleba a kalicha! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 63, 118, 88, 244, 163, 176, 179, 324

Nad Písmem

Je tu Mistr a volá tě

Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Je tu Mistr a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. J 11,27-29

V příběhu o vzkříšení Lazara na mě vždy mocně zapůsobí Ježíšova slova: „Zvedněte ten kámen!“ Vnímám v nich mohutnou, byť ve chvíli vyslovení ještě skrytou sílu. Sílu příbojové vlny života, pozvolna se vzdouvající proti temnému pobřežnímu skalisku smrti. Té vlny Boží moci, která v následujících Ježíšových slovech: „Lazare, pojď ven!“ dopadá na ono pomyslné mrtvolné skalisko a drtí ho v záplavě oživující milosti toho, který přemohl i smrt. A čtvrtý den mrtvý Lazar vychází vzkříšený z hrobu. Obraz zjevení Boží slávy. Zkuste teď zavřít oči, vyslovit ono „zvedněte ten kámen“ a potom to „Lazare, pojď ven.“ A představte si při tom tu mohutnou vlnu života drtící skalisko smrti. Zapůsobilo to na vás? Nebo nezapůsobilo? Vidíte, na mě ano! Věřím a prožívám, že i takovým způsobem nás může nebeský Otec skrze Písmo oslovovat. Nejen poučným výkladem

textu, ale i přímým prožitkem Boží moci sálající z Ježíšových slov. Ale pro tuto chvíli mě nejvíce zasáhla jiná slova dnešní perikopy. A když už jsem na onom pomyslném pobřeží, tak pro tentokrát přede mnou jako maják nad vlnami života drtícími skaliska smrti ční slova: „**Je tu Mistr a volá tě.**“ Volá každého člověka tak, jako světlo majáku volá každého plavce na rozbouřeném moři a chce mu ukázat cestu. Ano, na rozbouřeném moři! Vždyť právě jako když uprostřed zdvičených vod volá plavce světlo majáku a vede ho do bezpečí, právě tak Ježíš volá Marii uprostřed vzdouvajících se vln žalu nad zemřelým bratrem. A jako bouří ohrožený plavec zamíří k záchraně podle rady majákových světél, tak smutkem soužená Marie vstane a jde k tomu, ke kterému ji volají Martou vyřčená slova. A pak se začnou dít podivuhodné věci! Čemu nás vlastně těmito z textů Písma vystupujícími obrazy Bůh vyuč-

je? Třeba tomu, že Ježíš nás k sobě volá právě v těžkých zkouškách života, tak jako Marii k sobě zavolal ve chvíli hlubokého smutku a beznaděje tváří v tvář smrti milované osoby. On je tím cestu do bezpečí ukazujícím majákem nad rozbouřenými vodami. Ale nejen nad rozbouřenými vodami! Maják je přece k dispozici stále, jenže který plavec k němu hledí, když je hladina klidná a plavba bezpečná? Mnohdy až chvíle nebezpečí vše mění. A jací plavci jsme my? Hledíme k tomu, který je naším stálým majákem, i když se bárka našeho života bezpečně pohupuje na klidné hladině, nebo se ohlížíme po záchraně světle až ve chvíli tísně? A jsme vůbec schopni slyšet, když zazní k nám mířící výzva: „Je tu Mistr a volá tě“? A dokážeme potom tak jako Marie vstát a jít k němu? Zkoumejme ve víře sami sebe. I tomu nás Bůh vyučuje.

Roman Zejda

Nebeský Otče, děkujeme za dar tvého Slova, kterým nás k sobě voláš, a prosíme: Pomoz nám cí svého svatého Ducha přes všechny naše slabosti slyšet, když pro nás zazní: „Je tu Mistr a volá tě.“ A posilni nás, abychom pak dokázali vstát a jít tak, jak ty nás chceš vést. Amen.

J 11,1-45

Můžete zhlédnout

Nejen o Mlčení

Upozornění: Následující text vyzrazuje zápletku nebo rozuzlení díla.

Ne, nejde tak docela o recenzi nového filmu režiséra Martina Scorseseho **MLČENÍ**. Spíše o malou úvahu. Boží tichý odstup známe z Bible, kdy například Job zničený, zdecimovaný nemocí i ztrátami blízkých a majetku, sedí a přemítá o životě. Otázka zní: Proč? Biblické mlčení je nám známo i z příběhu Ježíše Krista, potíciho krev v zahradách getsemanských, zatímco učedníci spí. Kulminuje pak výkřikem na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Jen stěží dokážeme obsáhnout smysl těchto slov. Scorsese prý dokončil Mlčením svou filmovou trilogii týkající se duchovních věcí. Předcházely Poslední pokušení Krista a Kundun. Námět misie v Japonsku promýšlel dlouho a nakonec se mu dostalo milosti, aby se přání a plány staly skutečností. Osobně zrovna nekvitují s povděkem filmy trvající více než dvě hodiny. Téma mě však vtáhlo do děje a nakonec se s ním jako člověk a křesťan potýkám mnohem déle. Když vidím nadšení dvou mladíků, kteří zasvětili život Bohu a neohroženě se derou do neznáma po stopách svého předchůdce, vidím také sebe a některé své kolegyně a kolegy na počátku duchovenské služby... Ti dva zapálení jsou brzy konfrontováni s realitou a divák nezůstane na pochybách, že Kristus i pro ně pří-

pravil nečekanou cestu. Místo aktivity, iniciativy, přimostí se ocitají v těžké defenzivě, pasivitě, nic nemají ve svých rukou. Prostí vesničané sdílající stejnou víru se jich sice ujmou se vši úctou a opatrností, ale asi je jen otázkou času, kdy toto spojenectví padne, protože pronásledovatelé jsou krutí, důslední a neznají slitování. Křesťanství je totiž odmítnuto jako prvek cizorodý, narušující dosavadní tradice a zvyky. Nejde jen o to, že misionáři čelí vnějšímu tlaku, horší je, že se postupně přidávají pochyby o správnosti a jedinečnosti jejich poslání. Člověk dokáže sám na sobě snést mnohá utrpení, mnohdy jej však srazí na kolena bolesti, zákeřné nemoci a krutosti u nejbližších. Kdo je zbaven svobody pohybu, držen v omezených prostorech, na toho silněji působí dosud nepoznané úzkosti, představy a pokušení. To je koneckonců dávná zkušenost pouštních otců. Tady začíná pravý zápas a úporná zapálenost pro věc se rozplývá při pohledu na nevinné oběti, trpící pro svou víru. Navíc božstvem je zde Deus, který, jak vysvětluje nalezený učitel vězněnému Rodriguesovi, z mrtvých vstává každé ráno – je to slunce. A ještě tento víry zbavený mentor dodává: „Oni netrpí kvůli Bohu, ale kvůli tobě!“ Všichni k někomu nebo něčemu vzhlížíme, taky jsme vzory, ať už jako rodiče, faráři, učitelé, soudci, nadřízení, představení – a plyne z toho zodpovědnost. Ve zkouškách se projeví charakter, naše síla i slabosti. Jsme

jenom lidé, obyčejní lidé, selhávající, chybní, hříšníci snažící se vyklouznout z tenat smrti a občas při tom schopní zradit i nejušlechtlejší věc svého života. Kolik hořkých pilulek jsme podali taky těm, které máme rádi a kolik jsme jich byli donuceni polknout, až přijde na řadu poslední s důsledkem celkové, nevratné otravy organismu? Kdo může soudit a odsuzovat? Film nekončí tragicky, přestože misionář symbol křesťanské víry pošlapává. Poprvé – to je nejtěžší zlom – a pak ještě několikrát. Později je mu přidělena žena-křesťanka i s dítětem, vdova po křesťanu-mučedníkovi a on žije navenek smířen s novým osudem. Jako stařec umírá, pohřben tradičním rituálem – zpopelněním. Manželka mu předtím nenápadně do rukou vtiskne kříž, připomínající, že to nejdůležitější si lze uchovat i pod tlakem a ohrožením, že víra není a nemusí být jen křiklavá, hlášaná na nárožích, ale i tichá, nenápadná, přesto nezastavitelná a nestravitelná nejpálčivějším žarem. Snímek sděluje pravdu, že církvi praktikované metody obrácení pohanů mohou být značně problematické. Křesťanství sice expandovalo do celého světa, ale za jakou cenu? Fanaticky šířená víra vedla k rozbrojům, mučení, válkám. Ve jméno Krista se prachšprostě vraždilo, znásilňovalo, zotročovalo, kradlo. I ti, kteří to mysleli dobře, se občas museli dívat na zkázu, kterou přinesli. Co jim při tom asi běželo hlavou? Nevytýkají to

dnes křesťanům minulosti znali oponenti? Neslyšíme v souvislostech s obětmi nacistického a komunistického režimu též o nelitostné inkvizici? Možná chce příběh připomenout, že každý z nás v určitém čase a na určitém místě řeší otázky existenční povahy, jen klopýtavě následuje Pána a horko těžko hledá východiska. Lidský život je vzácný a čas nám daný v pozemském přebývání nestačí, abychom pochopili a uskutečnili Boží záměr, plán, který nás tolik přesahuje. Potěšující naopak je, že přizná-li se k lidskému konání Bůh, pak si najde cestu i tam, kde byla na první pohled ukončena, shledána neúspěšnou a nadále nepřijatelnou. V našich podmínkách zůstává nejistota, proč – když se pro víru nepro následuje, nemučí a je krásná a možná cesta dosvědčovat Krista jak konáním navenek, tak vnitřní opravdovostí – jsme tam, kde jsme? Jistě, hovoříme o reevangelizaci, znovuoživení vlastních křesťanských kořenů, ale daří se to? Neutápíme se spíše v bažině postmoderní relativizace? V církvi jsme zažili a zažíváme mnoho dobrého, radostného, ale taky narážíme na vlažnost a lhostejnost. Možná největších zklamání jsme se dočkali u souvěrců... Když jejich odpovědi na Boží slovo je... mlčení! To má důsledky. V rodinách, v církvi, ve společnosti. Doprovázíme lidi nemocné, na smrt nemocné, umírající, docházejí nám síly i slova. Ale oni se kolikrát ani nechtějí o víře bavit, natož přijímat svátosti! Na lůžku, které znamená smrt, se vyptávají na počasí, na drby,

jakoby si sami nechtěli připustit, že ona hodina se přiblížila a přišel čas se smířit... Překrytí těchto hlubokých atributů lidskosti povrchními blábolými naznačuje, že se bojíme-nebojíme, s Bohem počítáme-nepočítáme... „Naši“ odcházejí často bez rozloučení, bez obřadu, mizí a my jen pomyšlně vkládáme kříž do rukou... Je to zvláštní; pokorně připouštíme, že naše chápání je jen částečné. Boží „bytí zticha“ vypovídá snad i o tom, že je nedůvodné hovořit, komunikovat, když si my, lidé, chceme vystačit sami se svými a se svým. On, stále zde, Bůh milující, ví, že se k němu vrátíme, dříve či později, oťřísání, bolaví, zohavení, na dně. Zbavení iluzí, pozlátek, model. Odevzdání. Pak zase uslyšíme. Jako Abraham onoho dne, kdy svázal Izáka a vztáhl ruku po obětním noži... Je dobře, že Scorsese natočil tento film. Nabádá k promyšlení křesťanských dějin. Upozorňuje na úskalí hlásání evangelia do celého světa. Vyvolává otázky a ty jsou důležitější než přesné a všem srozumitelné výpovědi. Otevírá stavidla pochybnostem, ale nezhasíná knot doutnající... Život je to nejdražší, co máme, ale bez víry, naděje a lásky jen přežíváme. Víra je dar a svoboda umožňuje člověku dýchat. Kdo ví, co z našeho života bude mít nakonec před Bohem hodnotu? Naše mnohá „proč?“ jednou dostanou vysvětlení. Očekávám, že budeme překvapeni. Podobně jako jezuita Rodrigues, jemuž se v jednom okamžiku zrcadlí ve vodě místo vlastního obličje tvář Kristova.

Tomáš Chytil

Zahrada v Podbořanech s jarem ožije

Letošní sezónu přivítají provozovatelé Meditační zahrady několika novinkami. Ta nejviditelnější je nový plot v části zahrady, z něhož se už teď mohou podbořanští těšit. Dále je nově na zahradě vzrostlejší

moruše, jedlý kaštan a lavičky. Spolek OKAP Podbořany doufá, že tak bude ještě více zahrada lákat k návštěvám. A nejen to. Na zahradu mají vstup obě sousední základní školy, které se také budou podílet na údržbě. Stálou péči však nebudou mít na starosti žáci,

ale nová posila z úřadu práce. Jejím úkolem pro letošek bude péče o trávník, založení nových záhonů s květinami a bylinkami, úklid chodníku a dohled na dobrý stav zahrady. A že to bude zapotřebí!

Už na Velikonoce se chystá vernisáž Křížové cesty Petra Urbana, na květen se připravuje Festival škol a volného času, v červnu proběhne tradiční Noc kostelů, dále letní promítání filmů, jarmark a mnoho dalšího. Provozující spolek OKAP Podbořany není jediným, kdo akce na Meditační zahradě připravuje. Loni se připojila církev Bez hranic, která přišla s úžasným nápadem promítat filmy s křesťanskou tematikou na zeď kostela a která stála za vytvořením slaměných postav během adventu. Letos se do dění zapojil projekt MAP Vzdělávání ORP Podbořany, který zahradu využije pro festival, a děti z GSOŠ se chystají na další landartové akce. Zahrada je i nadále otevřená všem, kteří by ji chtěli využít pro své aktivity, a zdá se, že ne marně. Komunita kolem místa je stále živější a daří se i zapojit financující subjekty. Spolek a návštěvníci děkují Fondu Logit, že loni poskytl 20 000 Kč, díky kterým se zahrada zase o něco přiblížila původní vizi. V neposlední řadě patří dík městu Podbořany, které přispívá na realizaci akcí, a tiskárně Westprint za tištěné materiály k propagaci.

Edita Langpaulová

Panny Marie a svatého Michaela, brána s okolními kamennými budovami a dům Gertrudy. Následovala obnova díky královeckému diakonickému domovu milosrdných.

Mateřský domov a nemocnice milosrdných byl založen v Královci ve východním Prusku, od roku 1946 dnešním Kaliningradu v Rusku. Od začátku patřil jako zařízení pomoci bližním evangelické církvi.

Na konci druhé světové války ztratil mateřský domov všechna svá zařízení a instituce, 244 diakonických sester a 58 spolupracovníků přišlo o život.

Zbývající sestry byly do roku 1948 roztroušeny v Královci, Rusku, Polsku, Dánsku, později v NDR a západním Německu. V roce 1953 všechny nakonec svedla cesta do středního Hesenska, do kláštera Altenberg.

V roce 1999 žilo v klášteře 38 sester a bratrů a 30 pomocníků diakonie. V různých dalších zařízeních ve Wetzlaru a Braunfelsu je zaměstnáno cca 432 spolupracovníků a spolupracovnic, kteří pečují o těžce postižené lidi a seniory, zajišťují provoz kláštera, mše a koncerty v kostele a vzdělání mladých lidí v péči o staré a nemocné, hospodářství kláštera a domovů, prohlubování kontaktů s původní diakonickou kaliningradskou nemocnicí a dalšími partnerskými domovy v Německu, Rusku a Tanzánii.

red

MgA. Vladimír Murtin/Osek
murfoto@aol.com. www.LahnArtists.de

Rozsviňte s námi maják

Pokračování ze str. 1

VLADIMÍR MURTIN - ŽIVOT V KLÁŠTEŘE ALTENBERG
Fotografuji život v klášteře od roku 1999 bez blesku a stativu, se snahou, pokud možno, klid v klášteře a zvyklostí řádových sester co nejméně rušit. Všechny fotografie jsou fotografovány na černobílý film a zpracovány ve vlastní laboratoři na baryt-fotopapíry. Záběry z kláštera v Altenbergu jsem ukončil své magisterské studium v roce 2001. V dokumentární fotografii pokračuji dále, včetně fotografování diakonických sester.

První písemné zmínky o založení kláštera Altenberg, který leží nad řekou Lahn ve středním Hesensku, se datují mezi roky 1162–1181. Od svého založení patřil klášter řádovým sestrám a zajišťoval sociální, zdravotní a duševní podporu nemocným, postiženým a osamocným starým lidem a dětem pod vedením řádové sestry – magistry, mezi jinými též Gertrudy (1227-1297).

Klášter se díky darům a říšské podpoře postupně rozšiřoval, stal se hospodářsky nezávislým až do roku 1802, kdy byl předán říšským dekretem do vlastnictví hraběcí rodiny Solms-Braunfels. Do roku 2040 je pronajat evangelické obci v Oberbielu.

Roku 1952 klášter vyhořel, ušetřen zůstal jen kostel

Zprávy

Modřanští husité po stopách historie

S naším Turistickým oddílem Řemdih jsme vyrazili na výlet na hrad Křivoklát. Jáhenka Anna Kamarýtová se zhostila veškeré organizace a věcně a s vtipem nás seznámila s celým programem. Již v autobuse jsme si společně povídali o historii hradu a neblahých chvílích císaře Karla IV., které zde jako dítě prožil. Na samotném hradě jsme si pak vše se zájmem prošli a prohlídli si tamější vězení, kde byl vězněn např. alchymista Edward Kelly či biskup Jednoty bratrské Jan Augusta. V žilách nás tak mrazilo nejen z nízkých teplot, ale i z hrozných vězeňských a mučících technik, pro které zdejší vězení tak neblaze proslulo.

Po samotné prohlídce hradu jsme se vydali na hradby, z kterých se nám dostalo krásného výhledu na okolní krajinu. Prošli jsme i zdejší stálé výstavy, mezi kterými nás nejvíce zaujala bravurně ztvárněná Cesta legionáře mapující poslední období našeho státu před vznikem Československé republiky. Do nebeských výšin nás pak přenesla výstava Bible Václava IV., jejíž obsah, ilustrace a vazbu jsme se zaujetím zkoumali. Nakonec jsme výlet zakončili v dobré restauraci. Všichni jsme byli moc spokojeni a těšíme se na další společný výlet.

Pokud se k nám budete chtít při některé z dalších akcí přidat, tak nás určitě kontaktujte na e-mailu: remdih-modrany@email.cz.

NO Praha-Modřany

Otevření AMBRY

Začátkem minulého měsíce byla slavnostně otevřena AMBRA - středisko Husitské diakonie při královéhradecké diecézi. Její hlavní činností je v současné době šití liturgických textilií a otevřená šicí dílna pro veřejnost, kde je možné si zapůjčit šicí stroj a v případě zájmu je připravena i odborná rada. V dubnu chystáme otevření kurzů základů šití a šití pro pokročilé. V rámci komunitního setkávání bychom chtěli nabídnout seniorklub s charitativní činností, který bude, věříme, přinášet potěšení a úsměv na tváři nejen našim nejstarším. Tradice znamená předávání, a to nejčastěji mezigenerační předávání poznání, schopností, obyčejů či mravů, dočteme se na internetu. A tak bychom rádi v Hradci Králové otevřeli oblast činnosti, která v téměř stotisícovém městě chybí. A protože předávání praktických zkušeností úzce souvisí s navázáním vztahů, těšíme se, že v Hradci se budeme učit nejen šít, znovu objevovat krásu háčkování, vyšívání či paličkování, ale hlavně se budeme setkávat, a to je v dnešním světě ta nejdůležitější tradice, kterou bychom si měli předávat.

Jana Pechancová

Náš duchovní na ČT 2

Dne 2. dubna ve 12.20 hodin bude mít ve vysílání ČT 2 Sváteční slovo Mgr. Miroslav Kubiček, farář v Brně II.

MK

Bohoslužba ke Dni Země

Ekologická sekce ČKA zve k účasti na ekumenické bohoslužbě ke Dni Země. V úterý 25. dubna od 19 h v pražském kostele Nejsvětějšího Salvátora (u Karlova mostu). Kázáním poslouží Renata Wesleyová, farářka CČSH v Praze-Ďáblicích, zpěvem pěvecký sbor Gabriel.

JNE

Program divadla Mana

• 11. 4. (úterý) v 19.30 hodin – Hanka Křížková. Večer plný vyprávění a hezkých písniček naší nejobsažovanější muzikálové herečky a zpěvačky Hanky Křížkové, jejíž optimismus a smích, který rozdáva kolem sebe, je až nakažlivý.

• 12. 4. (středa) v 19.30 hodin – koncert Václava Neckáře - Mezi svými. Vážený pane Neckáři, Hybernia, Malostranská beseda, Mýdlový princ, vše ok, ale večer v divadle Mana, já ani nenacházím slov, prostě zážitek nad zážitek...

• 20. 4. (čtvrtek) v 19.30 hodin – Jsem - Jsme! (Krlíček aneb Radostné bezdomovectví). Bajka Martina Kepky s laskavým humorem poukazuje na trendy současné společnosti: touhu po vlastnění, po výkonu a individualismu. Tři zvířátka na skládce s chemickým odpadem pod křížením dálnic hledají svůj domov, přátelství a svobodu. Představení pro celou rodinu! Původní inscenace na námět knížky M. Kepky, kterou vydal Kalich, Praha 2012.

27. 4. (čtvrtek) v 19.30 hodin – B. Hrabal, J. Korčák, Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet. Bohatý a barvitý svět Hrabalových hrdinů aktivní pasivity, v němž se střetává bída všednosti s transcendencí. V mezních a groteskních situacích postavy ve svém pábení neustále experimentují, dostávají se na tenký led a romanticky se radují z přítomnosti. Svými barskými vpády naplňují slavné věty filosofů, smějí se i pláčou nad smyslem světa a objevují vedle perliček na dně i přesahy svých životů.

Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967, Praha 10 - Vršovice, www.vrsovicedivadlo.cz

red

Potřebujeme pomoc

Konference evropských církví potřebuje vaši pomoc při přípravě videonahrávky s velikonočním poselstvím na tento rok. Zveme všechny naše členy a přátele, aby natočili krátké video – nejvýše v délce 5 vteřin! – o sobě, své náboženské obci nebo společenství se sloganem „Kristus je vzkříšen“ ve svém mateřském jazyce. Své příspěvky prosím pošlete do 3. dubna 2017 Erin Greenové na adresu eeg@cec-kek.be

HT

Básně v Žižkově sboru

Zveme vás srdečně na komponovaný pořad básní s hudebním doprovodem v Žižkově sboru Církve československé husitské (náměstí Barikád 1, Praha 3). 11. dubna od 18 hodin. Vstup volný.

JJ

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Vzkříšení Lazara

V následujícím textu chybí dvojice písmen. Najdete je v nápovědě, ovšem v přeházeném pořadí.

Já j..m ..k..še.. a ži..t ..o v..í ve m.. i k..by um..l bu.. ..t

Nápověda:

vo, eř, ní, vz, se, ne, ře, dy, de, Kd, ří, ži

(Řešení z minulého čísla: Slepy se už narodil.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatně: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, Call centrum - tel.: 840 306 090